Domnul de Ciocolată

teatru pentru copii

Piesă distinsă cu Marele Premiu al Concursului de Dramaturgie din cadrul Festivalului Internațional de Teatru pentru Păpuși și Marionete - Galați, 2005





Ingrediente:
cacao, zahăr, dragoste și umor. A se consuma fără moderație după data inscripționată pe copertă.

SÎNZIANA POPESCU

LiterNet.ro

2010

Redactor: **Răzvan Penescu**
Editor format.pdf Acrobat Reader: **Dan Mihu**

Ilustraţii: © 2010 **Ioana Smara Popescu**

ISBN: 978-973-122-047-5

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

SÎNZIANA POPESCU

Domnul de Ciocolată

o comedie *de groază*

Text distins cu Marele Premiu la Concursul de Dramaturgie din cadrul Festivalului Internaţional de Teatru pentru Păpuşi şi Marionete - Galaţi, 2005

PERSONAJELE

în ordinea intrării în scenă:

ANA .... *o fetiţă blonduţă şi pofticioasă*
BUNICUL .... *simpatic, ca toţi bunicii*
SPANACUL .... *lung, verde şi agitat*
ROŞIILE .... *două surori gemene, „necoapte încă”*
MORCOVUL .... *un domn calm şi cumpătat, de culoare portocalie*
MĂRUL .... *înalt şi atotştiutor*
CĂPŞUNA .... *mică, isteaţă şi roşie la faţă*
DOMNUL DE CIOCOLATĂ .... *maroniu, viclean şi mincinos*
COZONACUL .... *un domn masiv şi pufos*
BOMBOANA LUNGUIAŢĂ .... *preţioasa din zahăr ars*
TURTA DULCE .... *cea mai „tare” certăreaţă din Împărăţia Dulciurilor*
VATA DE ZAHĂR .... *frumoasă, lipicioasă şi răutăcioasă*
GOGOAŞA URIAŞĂ .... *grasă, leneşă şi somnoroasă*
ÎNGHEŢATA PE BĂŢ .... *clevetitoare şi pofticioasă*
CLĂTITA CU DULCEAŢĂ .... *o băbuţă zgârcită şi invidioasă*
TORTUL DIPLOMAT .... *un munte de frişcă, cu voce tunătoare*

ACTUL I

Scena 1

Bunicul, Ana

Undeva, într-o locuinţă oarecare, în jurul unei mese obişnuite dintr-o bucătărie mai mult decât comună, stau liniştiţi o nepoţică şi un bunic ca oricare alţii.

BUNICUL: Ce faci, Anuţă? Nu-ţi termini mâncarea din farfurie?

ANA: Nu-mi plac legumele.

BUNICUL: Atunci mănâncă nişte fructe.

ANA: Bech! Vreau o prăjitură!

BUNICUL: Cred că două pe zi ajung.

ANA: O singură prăjiturică. Te rog, tataie! Te rog! Una mică, mică de tot. Microscopică.

BUNICUL: Mâine. La ora asta n-am de unde să-ţi cumpăr.

ANA: Uf! Cred că aş fi în stare să mănânc şi o sută pe zi.

BUNICUL: Aşş.

ANA: Ba da, ba da. Toată viaţa aş mânca numai dulciuri!

BUNICUL: Te-ai plictisi, te-ai îmbolnăvi...

ANA: Spui asta pentru că n-ai bani să-mi cumperi.

BUNICUL: Nu. O spun fiindcă mă gândesc la sănătatea ta.

ANA: *(imitându-l)* Aşş!

BUNICUL: Nu spun că ar fi rău să mănânci dulciuri, dar cu măsură. Trebuie să papi şi legume, şi fructe, să bei şi lăptic... Numai aşa ai să creşti mare şi deşteaptă!

ANA: Aşş!

BUNICUL: Uite, dacă nu mă crezi, îţi propun un mic rămăşag. Mâine, când voi lua pensia, am să-ţi cumpăr câte prăjituri pofteşti. Toată ziua vei mânca numai dulciuri. Mă prind că ai să te saturi imediat. Ei, ce spui?

ANA: Eu cred că n-am să mă satur niciodată!

BUNICUL: Bine. Bate palma!

ANA: *(taie pariul)* Pace, foc, noroc! Şi ce primesc dacă înving?

BUNICUL: De acum înainte vei mânca doar prăjituri.

ANA: Ura, ura! Şi dacă pierd?

BUNICUL: Vreau să-mi promiţi că n-ai să iei niciodată ciocolată de la străini.

ANA: Nici vată de zahăr?

BUNICUL: Ana! Vorbesc serios!

ANA: Uf! Dar am mai promis asta de un milion de ori până acum!

BUNICUL: Ştiu. Însă în ultimul timp ai devenit prea pofticioasă. O mulţime de copii sunt ademeniţi cu dulciuri şi dispar fără urmă...

ANA: Unde?

BUNICUL: *(încurcat)* Nu ştiu... Eu am fost un copil cuminte. Nu m-a răpit nimeni.

ANA: Atunci de unde ştii matale că răpitorii le fac rău copiilor?

BUNICUL: În primul rând, îi ţin departe de părinţi... *(vizibil încurcat, schimbă vorba)* Hai, la culcare acum! Mâine vei avea de muncit, nu glumă.

ANA: La prăjituri!

BUNICUL: Da, da, la prăjituri. Noapte bună!

ANA: Noapte bună, tataie!

Ana intră în camera ei. Pentru început încearcă să adoarmă, dar nu reuşeşte. Începe să se foiască în aşternut.

ANA: *(se roagă)* Înger, îngeraşul meu... *(bolboroseşte finalul rugăciunii)* Te rog mult, ajută-mă să câştig rămăşagul. Tare îmi mai plac dulciurile. Toate dulciurile! Dacă mi-ar sta în putere, aş locui într-un copac de zahăr ars! În unul care are în loc de fructe prăjituri şi ciocolată. Iar pe lângă el mi-aş dori să curgă un râu de sirop. *(meditativ)* N-aş mai avea nevoie de nimic altceva. *(toropită, cască)* Cred... Sper că mă înţelegi...

Ana adoarme. După o vreme se aude o respiraţie regulată. Lângă ea distingem silueta bunicului care intră în cameră pâş-pâş, o sărută pe frunte, o înveleşte mai bine, apoi iese. Scena se întunecă.

Scena 2

Ana, Spanacul, Morcovul, Roşiile, Mărul şi Căpşuna

Scena se deschide cu Ana care se caţără pe pervazul ferestrei pentru a coborî mai apoi de-a buşilea în grădina din spatele casei. Deşi fetiţa pare trează, remarcăm că e încă în pijama. Pe gardul dinspre stradă al grădinii e fixat un panou publicitar pe care scrie „Mâncaţi fructe şi legume! Sunt sănătoase şi tare bune!” sau alt slogan asemănător şi sunt desenate câteva legume şi fructe, toate în mărime naturală. Când desenele o observă pe fetiţă cum escaladează fereastra, încep să se mişte, să vorbească şi se desprind din afiş. Altfel spus, se trezesc la viaţă.

SPANACUL: *(strigând)* Priviţi! Ana! Coboară pe fereastră!

MORCOVUL: *(calm, tărăgănat)* Uşurel, Spănăcel! Uşurel! Cine coboară? Şi pe unde?

SPANACUL: Ana!!! N-o vezi, Morcovel?! Acolo, pe pervaz!

ROŞIILE: *(în cor, Spanacului)* De ce strigi, Popeye? Vrei să cădem înainte de vreme? Nu ne-am copt încă.

SPANACUL: Într-adevăr. Sunteţi nişte gogonele pe cinste!

Roşiile îi scot limba Spanacului.

MORCOVUL: Liniştiţi-vă, măi tomatelor!

CĂPŞUNA: Şşşş! Oare unde o vrea să ajungă?

MĂRUL: Poate cade.

Se aude o mică bufnitură. Rumoare.

SPANACUL: *(strigând)* Aaa! S-a agăţat de burlan. Nu pot privi aşa ceva! E prea mult pentru frunzele mele!

Ana cade în iarbă, cu un zgomot surd.

COR: Aaaa!

SPANACUL: *(îşi acoperă ochii cu frunzele)* A căzut?

MĂRUL: Mai întrebi? Nu v-am spus eu ce urmează?

ROŞIILE: Ne-a spus! Ne-a spus!

SPANACUL: Vai de mine, vai de mine! Îmi vine să-mi smulg toate frunzele! Dacă a murit? *(Roşiilor, supărat)* Numai voi sunteţi vinovate, gogonelelor! Voi, şi gura voastră mare!

Se aud gemete. Toţi tac impresionaţi.

CĂPŞUNA: Şşşş! Se pare că n-a păţit nimic.

MĂRUL: Ce v-am spus eu?

ROŞIILE: Nu ne-ai spus, Mărule! Nu ne-ai spus!

CĂPŞUNA: Căpşunele, în schimb, au ajuns căpşunată.

Roşiile încep să râdă zgomotos.

MORCOVUL: Tomatelor, vă rog!

MĂRUL: Acum se ridică...

SPANACUL: *(făcându-şi vânt cu frunzele)* E prea mult pentru o singură seară. Nu mai suport!

MĂRUL: Şi încă nu s-a terminat. Pleacă.

CĂPŞUNA: Eu propun...

În drumul ei spre poartă, Ana se loveşte de tomberon.

SPANACUL: Ce-a fost asta, Mărule?! Tu eşti mai înalt, vezi mai bine ce se întâmplă...

MĂRUL: S-a lovit de tomberon.

CĂPŞUNA: Eu am o propunere!

COR: Ce propunere?!

CĂPŞUNA: Să închidem poarta!

Se aude scârţâitul balamalelor porţii.

MĂRUL: Prea târziu! Tocmai a ieşit pe ea.

Cu toţii scot strigăte de spaimă.

SPANACUL: Vai de mine! N-o lăsaţi să plece singură... Cine ştie ce poate păţi! *(agitat, celorlalţi)* S-o ajutăm! Urmaţi-mă!

Vrea să plece, dar observă că nu-l urmează nimeni. Ceilalţi fluieră a pagubă şi-şi găsesc diverse preocupări, evitând privirea încărcată de reproş a Spanacului.

SPANACUL: Ţin să vă amintesc, drăguţilor, că datoria legumelor şi a fructelor este să ajute copilul să crească. Mare şi sănătos!

CĂPŞUNA: *(indicând grădina)* A celor adevărate, poate.

SPANACUL: *(vizibil afectat)* Vă rog, nu minimalizaţi! *(indicând sloganul de pe panou)* Şi noi îi ajutăm pe copii să mănânce sănătos.

Spanacul, lovit în amorul propriu, le întoarce spatele.

SPANACUL: Bine, atunci voi pleca fără voi! *(sălii)* De ce e nevoie să-mi amintească mereu că nu sunt o legumă adevărată? De ce? De ce?

CĂPŞUNA: Propun să tragem la sorţi. Cine nimereşte beţele mici, merge după Ana.

SPANACUL: *(plin de importanţă)* Eu mă ofer voluntar.

CĂPŞUNA: *(privindu-şi beţigaşul scurt)* Uf! Ce ghinion.

MORCOVUL: Nu fi supărată Căpşunico! Uite, şi eu am tras unul mic!

Căpşuna şi Morcovul îl ajung din urmă pe Spanac şi ies împreună pe poarta dinspre stradă.

Scena 3

Ana, Domnul de Ciocolată,
apoi Căpşuna, Morcovul şi Spanacul

Ana a ajuns la capătul aleii. Acolo îl întâlneşte pe Domnul de Ciocolată.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Ce mai faci, Ana? Vai, dar ce-ai mai crescut!

ANA: De unde ştiţi cum mă cheamă?

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Nu se poate! Chiar nu mă mai ţii minte?!

ANA: Nuuuu... prea.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Bine, dar am fost de atâtea ori pe la voi. Sunt un foarte, foarte, foarte bun prieten de-al tatălui tău. Poate-ţi aminteşti măcar numele meu. *(întinzându-i politicos mâna)* Dă-mi voie să mă prezint: Ciocolată.

ANA: Asta-i bună.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Chiar că e! *(întinzându-i o ciocolată)* De fiecare dată când veneam pe la voi îţi aduceam în dar o ciocolată. Nu-mi spune că nici de asta nu-ţi mai aminteşti, că nu te cred.

ANA: *(fermă)* Dacă tăticul meu ar fi avut un prieten cu un nume atât de năstruşnic, l-aş fi ţinut minte. Cu siguranţă!

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Unde pleci?

ANA: N-am voie să stau de vorbă cu străinii. Mai ales atunci când îmi oferă dulciuri.



DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Eh, păcat. Mare păcat. În condiţiile astea cred că voi fi nevoit s-o mănânc singur. *(îşi desface ciocolata şi începe să înfulece din ea cu poftă)* Mmm. E cu arahide şi cu stafide. Nu vrei să guşti?

ANA: *(înghiţind în sec)* Nu.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Bine. Atunci voi lăsa ciocolata aici, în faţa porţii tale. Poate aşa, la viitoarea întâlnire, ai să-ţi aminteşti măcar cum mă cheamă. Ciocolată! La revedere!

Domnul de Ciocolată se preface că pleacă, dar se opreşte la o oarecare distanţă de Ana. Spanacul, Căpşuna şi Morcovul sunt agăţaţi de gard, o văd pe Ana vorbind cu Ciocolată.

CĂPŞUNA: *(arătând în direcţia fetiţei)* Vai de mine!

SPANACUL: *(uimit)* Ce face, Căpşunico?

MORCOVUL: Uşurel, Spănăcel! *(sălii)* Uşurel, copii!

CĂPŞUNA: Vorbea cu... cineva care i-a oferit o ciocolată!

COR: Aaaa! Pericol, pericol maxim! Alertă maronie!

SPANACUL: Şi a luat-o?

COR: Ce?

SPANACUL: Ciocolata!

MORCOVUL: Nu încă! Dă-ţi frunzele mai încolo că nu mai văd nimic!

SPANACUL: Parcă văd că o va primi până la urmă. Numai la dulciuri îi stă capul. *(sălii)* De legume nici nu se atinge.

CĂPŞUNA: Nici fructele nu-i plac. Le mănâncă doar cu foarte mult zahăr deasupra. Sau cu frişcă.

SPANACUL: *(revoltat)* Bine, dar nu e sănătos!

CĂPŞUNA: Explică-i tu asta, dacă poţi.

MORCOVUL: (mustrător) Spănăcel! Căpşunico! Vă rog! (indicând-o pe Ana) A început din nou să vorbească. Şşşşş!

Cei trei se apropie tiptil de Ana. Pe tot parcursul dialogului dintre fetiţă şi Ciocolată, legumele vor avea reacţii de revoltă, dar nu îndrăznesc încă să intervină. Vorbesc toate deodată, se agită, urmăresc scena îngrozite.

ANA: *(cu gura plină, lui Ciocolată)* Vă mulţumesc! *(se caută în buzunar)* Cât costă?

CORUL LEGUMELOR: Aaaa! Vai de mine, a mâncat ciocolata!

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: *(mieros)* O, dar nu costă nimic. Nu-ţi face griji. Pe la noi dulciurile cresc în copaci.

CORUL LEGUMELOR: Câtă neruşinare!

ANA: Există un asemenea loc? *(aparte)* Cred că e raiul pe pământ!

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Bineînţeles! Şi se numeşte...

ANA: Cum?!

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Împărăţia Dulciurilor!

CORUL LEGUMELOR: Huoooo!

ANA: Serios?... *(ezită)* Nu vreţi să mă luaţi şi pe mine în Împărăţia Dulciurilor? Dacă tot ne cunoaştem...

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Mai încape vorbă?

ANA: E departe?

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Nu. E aici, după colţ.

ANA: Cum?! Era atât de aproape de casa mea şi eu n-am ştiut până acum? Să mergem!

SPANACUL: Vai, pleacă!

CORUL LEGUMELOR: Şşşşş!

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: *(o vede ezitând)* S-a întâmplat ceva?

ANA: I-am promis lui tataie că nu merg nicăieri cu un străin.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Şi foarte bine ai făcut! Asta înseamnă că eşti un copil cuminte. Dar eu nu sunt un străin. Sunt un cunoscut... Un prieten...

ANA: Dacă spuneţi dumneavoastră...

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Nu stăm mult. Îţi umpli buzunarele cu bomboane şi gata! Ne întoarcem acasă cât ai clipi.

ANA: *(conspirativ)* Bine.

Cei doi se îndepărtează.

SPANACUL: Hei, Căpşunico! Morcovel! *(arătând spre Ana)* Pleacă! Ce v-am spus eu?

CĂPŞUNA: Ana! Nu te duce cu el!

SPANACUL: Stai, opreşte-te!

MORCOVUL: Sau măcar aşteaptă-ne şi pe noi!

Ana întoarce capul, dar în loc să se oprească din drum, iuţeşte pasul, dispare împreună cu Ciocolată.

ANA: Adulţii ăştia, nu ştiu ce să mai inventeze ca să ne facă să mâncăm scârboşeniile acelea de legume! Behhh!

CĂPŞUNA: Să mergem după ea!

COR: Să mergem după ea!

Spanacul, agitat, vrea să fugă înaintea lor, dar Morcovul îl prinde de frunze şi-l trage înapoi.

MORCOVUL: Uşurel, Spănăcel! Uşurel!

Scena 4

Ana, Cozonacul, Bomboana lunguiaţă

Ana e singură şi destul de speriată. La prima vedere, pare să fi ajuns într-un loc primitor - o stradă oarecare, cu case, cu copaci. Un loc frumos pe unde gunoierii trec cu regularitate, câinii sunt sătui şi, în curţi, păsărelele cântă fericite de parcă ar fi în ţările calde. Cu alte cuvinte, un loc sigur, ca în basme. Dar asta numai la prima vedere.

ANA: Domnule de Ciocolată! Unde sunteţi?

Ana îşi pune mâinile pâlnie la guriţă şi-l mai strigă de câteva ori.

ANA: M-a lăsat singură. Împărăţia Dulciurilor, auzi! *(sălii)* Cum de am putut să-l cred? *(privind în jur)* Nici măcar nu ştiu unde am ajuns.

Din spatele Anei se aud chicoteli.

ANA: *(speriată)* E cineva pe aici? Cine sunteţi?!

Tăcere. Apoi se aud din nou chicoteli.



ANA: Hei! N-auziţi?! Hmm... E cam ciudat locul ăsta. Trebuie neapărat să întreb pe cineva de strada mea şi să plec acasă. *(privind în sală)* Da' pe cine să întreb? Nu cunosc pe nimeni. Şi cu străinii n-am voie să vorbesc. De-aş fi făcut asta de la bun început, n-aş fi ajuns aici.

Ana începe să plângă.

COZONACUL: *(în şoaptă)* Mmm... O fetiţă. Pare delicioasă.

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Cam slăbuţă.

COZONACUL: Toţi arată aşa când ajung la noi. Ai uitat?

ANA: De unde vorbiţi? Unde v-aţi ascuns?!

COZONACUL: Cine se ascunde? Stăm exact în faţa ta!

ANA: Îmi pare nespus de rău, dar nu vă văd. Dacă vreţi într-adevăr să discutăm, ieşiţi afară din casă.

Cozonacul şi Bomboana lunguiaţă încep să râdă în hohote. În surdină, se aude şi râsul cristalin al Pralinelor.

COZONACUL: Eu? Eu să ies afară din casă? Dar EU sunt CASA!

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Iar EU sunt COPACUL. *(scuturându-şi crengile)* Şi acestea sunt merele!

COZONACUL: *(corectând-o)* Pralinele. *(apoi Anei)* N-ai vrea să le guşti?

ANA: *(cu gura căscată)* Praline?...

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: De ce? E pedepsită, cumva? Vrei să-şi supere papilele gustative cu amărâtele astea? *(cu dispreţ)* Sunt din ciocolată!

ANA: Ştiu...

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: *(plină de importanţă)* Eu sunt din zahăr ars.

ANA: Serios?

COZONACUL: *(Bomboanei)* Şi, ce te lauzi? Crezi că eşti mai gustoasă decât mine? Ce poate fi mai grozav decât un cozonac cu nucă? Hm?! Răspunde-mi!

ANA: Unul cu mac?...

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Inteligent copil.

ANA: *(scuzându-se)* Mie îmi place mai mult macul.

COZONACUL: *(ofensat)* Hm! Şi eu care voiam să-i ofer o bucăţică! *(supărat, Anei)* Nu mai primeşti nimic!

ANA: *(uimită)* Ce să-mi oferiţi? *(supărată)* Voi râdeţi de mine?! Să ştiţi că n-am ajuns chiar aşa de rău ca să fiu nevoită să mănânc zid. Sau coajă de copac.

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Dimpotrivă. Eu cred că ai ajuns chiar foarte bine.

COZONACUL: Doar eşti în Împărăţia Dulciurilor.

ANA: *(supărată)* Poveştile astea să le spuneţi bebeluşilor, nu mie! *(importantă)* Eu sunt mare!

Bomboana lunguiaţă şi Cozonacul încep să râdă în hohote.

ANA: *(cu mânuţele în şolduri)* Da, da! Am şase ani! În toamna aceasta voi merge la şcoală. O păcăleală pe ziua de azi îmi e de ajuns.

Ana le întoarce spatele şi vrea să plece.

ANA: Aşa-mi trebuie, dacă l-am ascultat pe Domnul de Ciocolată!

COZONACUL: O, distinsul Domn de Ciocolată te-a adus?

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Da' cine ai fi vrut s-o aducă? Tata-moşu'?!

Cozonacul o înghionteşte pe Bomboana lunguiaţă.

ANA: *(se întoarce)* Îl cunoaşteţi?

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Cum să nu. Doar el e Împăratul nostru.

Bomboana lunguiaţă îşi „smulge" rădăcinile şi înaintează spre Ana.

ANA: *(fără s-o privească)* Iar voi sunteţi ascunşi în proprietăţile lui...

COZONACUL: Nuuuu. Noi suntem supuşii lui.

ANA: Supuşii? *(întoarce capul spre ei)* Aaaaa! Ce faceţi?

COZONACUL: Venim spre tine.

Căsuţei din cozonac îi apar subit două picioare şi un cap pe care acoperişul stă ca o pălărie.

ANA: Măi să fie! O căsuţă mobilă!

COZONACUL: Construită din cozonăcel. *(îi întinde clanţa de la uşă)* Nu vrei o bucăţică?

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Nu, nu şi nu! Eu sunt mult mai gustoasă.

Cele două delicioase „preparate" încep să se înghiontească.

COZONACUL: Nu mai trage de acoperiş. Au! Ia creanga de pe mine!

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Lasă-mă! *(gâfâind, Anei)* Poftim o crenguţă. Gustă, te rog!

COZONACUL: Repede! Ia şi clanţa asta!

ANA: *(privind crenguţa ruptă)* Nu v-a durut?

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Nicidecum. Suntem fermecate!

COZONACUL: Priveşte! Fragmentele desprinse cresc imediat la loc.

Căsuţei îi „răsare" altă clanţă, iar copacului îi „creşte" altă creangă.

ANA: *(gustă, uimită)* E într-adevăr cozonac. Şi zahăr ars. Mmmm, sunt grozave! *(cu gura plină)* Mulţumesc!

Scena 5

Aceiaşi, Morcovul, Spanacul şi Căpşuna

Legumele îşi fac apariţia în fugă şi o privesc îngrozite pe Ana cum mănâncă tencuiala şi ronţăie clanţa de la uşa unei case. Vor să treacă mai departe, să înainteze spre Ana, dar nu reuşesc, par să se izbească de un zid invizibil.

SPANACUL: Vai de mine, unde a ajuns fetiţa asta?! Căpşunico! Să facem ceva, Morcove!! Situaţia scapă de sub control. *(bate cu pumnii în zidul invizibil)* Deschide Ana, lasă-ne să intrăm, lasă-ne să te ajutăm!

MORCOVUL: Uşurel, Spănăcel! Uşurel! Nu vezi că nu vrea?

SPANACUL: Se mai şi strâmbă la noi...

ANA: Dispăreţi, nu mănânc legume!

CAPŞUNA: Nici fructe?

ANA: Plecaţi de aici, nu vreau să vă mai văd! Îmi ajunge cât îmi staţi înaintea ochilor în grădină. Când mă voi întoarce, am să-l rog pe bunicul să mute panoul vostru de acolo!

SPANACUL: Trebuie să găsim altceva...

CĂPŞUNA: Propun s-o ducem acasă! Cu forţa!

COR: Cum?

SPANACUL: Nu vezi că nu putem ajunge lângă ea? Ne urăşte, ne detestă... din cauza asta n-o putem ajuta. *(patetic)* Între noi e un zid! Acelaşi, din fiecare zi.

CĂPŞUNA: Mai daţi-mi niţel timp de gândire. Găsim noi o soluţie, dar să vedem ce se mai întâmplă.

Între timp, Ana discută nestingherită cu dulciurile.

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Nu mai vrei o crenguţă?

COZONACUL: Nu-ţi face griji. Nu se termină niciodată.

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Mănâncă până te saturi.

ANA: *(cu gura plină)* Eu nu mă satur niciodată de dulciuri.

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Asta spun toţi. La început...

Cei doi încep să-şi dea coate şi să chicotească. Ana însă e mult prea preocupată să se ghiftuiască şi nu-i observă.

SPANACUL: *(strigând)* Ana! Încetează! Ai să te îmbolnăveşti! Nu mai pot să asist la aşa ceva, e prea mult pentru frunzele mele!

Spanacul începe să-şi smulgă frunzele din cap. Tovarăşii lui îl opresc.

Scena 6

Aceiaşi, Turta dulce

Drumul e construit din turtiţe dulci, de mărimea pietrelor de pavaj. Toate la un loc alcătuiesc rochia şi, evident, trena personajului ce urmează să apară: Turta dulce.

TURTA DULCE: *(dispreţuitoare, rârâită)* Desigur. Mereu vă rugaţi de copii să vă bage-n seamă.

ANA: Cine a vorbit?

COZONACUL: Turta dulce.

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: *(Turtiţei)* Culcă-te la loc! Sau dacă nu, măcar fă-ne plăcerea şi taci!

TURTA DULCE: Crezi că e atât de simplu să te odihneşti în vacarmul ăsta? Când toată lumea strigă, râde sau tropăie peste tine? Daţi-vă jos imediat din spinarea mea!

Cozonacul şi Bomboana lunguiaţă se retrag ceva mai încolo, dar Ana, care nu înţelege despre ce e vorba, rămâne pironită.

TURTA DULCE: N-aţi auzit ce v-am spus?! Hei, tu, asta mică cu gura mare şi plină de bomboane! Jos! Jos! Jos!

ANA: *(speriată)* Dar unde sunteţi? Nu vă văd!

TURTA DULCE: Ţie chiar nu ţi-e ruşine? Nu te-au învăţat părinţii că n-ai voie să stai cu picioarele în mâncare?

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: *(o trage la o parte)* Pietrele de pavaj sunt turtiţe dulci.

ANA: *(uimită)* Aha. *(privind în jos)* Vă rog să mă scuzaţi, dar nu am ştiut. Nici nu mi-aş fi putut închipui...

TURTA DULCE: Desigur. Eternele scuze. Toată lumea mă calcă în picioare şi pe urmă spune *pardon*, aşteptând, probabil, ca eu să mă şi bucur pentru asta. Deschide mai bine ochii, dulcico! Domnişorico! Ca să vezi pe unde sau pe cine calci, *(insinuant)* cu cine vorbeşti şi cel mai important, ce anume bagi în gură. Trebuie să fii foarte atentă. Nu poţi mânca aşa, de-a valma, toate porcăriile. Ţi se face rău!

COZONACUL: Pardon! Noi suntem nişte dulciuri gustoase.

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Spre deosebire de altele, tari, aflate întâmplător prin preajmă.

TURTA DULCE: Ha! După ce fetiţa va gusta o pietricică, *(se corectează)* o bucăţică de turtă dulce, nici nu-şi va mai aminti de „Măriile voastre”. *(Anei)* Nu vrei să încerci?

Ana se serveşte cu puţină turtă dulce – pare că mănâncă de pe jos.

SPANACUL: *(îngrozit)* Aaaa! Căpşunico! Morcovel! Priviţi! Mănâncă de pe jos!

MORCOVUL: *(intrând şi el în panică)* Aaaa! Mănâncă de pe jos!

CAPŞUNA: *(sălii)* Oare pavajul o fi tot dulce?

Apoi, redobândindu-şi calmul, morcovul îşi spune sieşi să nu se mai agite.

MORCOVUL: Uşurel. Frunzele întinse. Aşa! Acum, inspir, expir...

Din greşeală, Morcovul o loveşte pe Căpşună tocmai când aceasta se chinuia să găsească o soluţie salvatoare.

CĂPŞUNA: Lăsaţi-mă să mă gândesc la o soluţie!

SPANACUL: *(disperat, Morcovului)* Tu ce faci?! N-ai de gând să mişti nicio frunză?

CĂPŞUNA: Propun să...

MORCOVUL şi SPANACUL: Să ce?!

CĂPŞUNA: Să ne întoarcem şi să-i trezim părinţii.

SPANACUL: Nu sunt acasă!

CĂPŞUNA: Bine, bine! Atunci bunicul.

MORCOVUL: Ce idee minunată, Căpşunico!

SPANACUL: Urmaţi-mă! Orice clipă e preţioasă.

MORCOVUL: Uşurel, uşurel! Şi cum îl trezim?

SPANACUL: Îi dăm cu frunzele pe la nas. Să mergem!

COR: Să mergem!

Cei trei se depărtează alergând.

Scena 7

Ana, Turta dulce, Cozonacul, Bomboana lunguiaţă

ANA: E nemaipomenită!

COZONACUL: Hm! Mare brânză!

TURTA DULCE: Te rog să nu mă jigneşti, da?! Eu sunt făcută cu miere, nu cu brânză! Cu MIE-RE! Ingredient pe care niciunul dintre voi nu-l conţine, dacă-mi aduc bine aminte.

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Eu plec.

COZONACUL: *(Bomboanei)* Vin şi eu. *(apoi Anei)* Regret, dar n-o mai suport.

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: *(în timp ce se depărtează)* Nu tace cinci secunde. Încontinuu taca-taca, taca-taca...

Cozonacul şi Bomboana lunguiaţă ies din scenă.

TURTA DULCE: *(strigând în urma celor doi)* Foarte bine faceţi! *(apoi confidenţial, Anei)* Am scăpat şi de ăştia. Era şi timpul. Oricum numai ei mai rămăseseră. Ştii, mai demult strada asta era plină de case, de pomişori. Dar i-am gonit pe toţi.

ANA: De ce?

TURTA DULCE: Păi... pentru că... *(pe nerăsuflate)* n-au fost capabili să-mi aprecieze talentul oratoric.

ANA: Adică?

TURTA DULCE: Ştiu să vorbesc frumos.

ANA: Şi mult! Nu văd la ce-ţi foloseşte, dacă te porţi atât de urât cu cei din jur. Mami mi-a spus că vorbele n-au valoare. Doar faptele unui om contează cu adevărat!

TURTA DULCE: *(sarcastic)* Sunt convinsă că tu te-ai luat după faptele cuiva de-ai ajuns aici. Prostii! Numai vorbele au valoare! Atunci când le rosteşti cum se cuvine, se transformă într-o vrajă. Înţelegi? Cu ajutorul lor poţi păcăli pe cine vrei.

ANA: Dar eu nu vreau să păcălesc pe nimeni.

TURTA DULCE: Bine, atunci s-o luăm altfel. Să spunem că aşa poţi convinge pe oricine să facă ce vrei tu. De exemplu, eu îţi spun acum să mai iei o bucăţică, fiindcă sunt gustoasă şi pufoasă, sunt turtiţa fermecată.

Ana, hipnotizată, mai rupe o bucăţică.

TURTA DULCE: Ei?

ANA: Bine, dar eu am mai luat o bucăţică fiindcă eşti într-adevăr foarte gustoasă, nu pentru că vorbeşti frumos.

TURTA DULCE: *(nervoasă)* N-ai înţeles nimic! Oricum, eşti mult prea mică ca să pricepi cât de importantă e reclama în lumea în care trăim. Şi cât de mult ar trebui preţuiţi cei ca mine, care ştiu cum s-o facă. Hm, nu văd de ce-mi mai pierd vremea cu tine. Mai ales că tu eşti dovada vie că am dreptate. Dacă nu te-ai fi luat după vorbe, n-ai fi ajuns aici!

Scena 8

Aceleaşi, Vata de zahăr

La început, Vata de zahăr pare doar un simplu norişor pufos, înglobat în decor. Pe măsură ce începe să coboare însă, devine din ce în ce mai limpede că este mai mult decât atât.

VATA DE ZAHĂR: *(alintată, Anei)* N-ar trebui s-o mai asculţi. Nu vezi că numai guriţa e de ea?

ANA: Cine eşti? *(privind în toate părţile)* De unde-mi vorbeşti?

TURTA DULCE: *(sec)* Din cer. Acum coboară mironosiţa principală. Zâna-Zânelor!

ANA: O zână? *(o vede)* Nici vorbă. E o Vată de zahăr imensă.

VATA DE ZAHĂR: *(preţioasă)* Poţi să-mi spui şi zânişoară. Nu mă supăr.

ANA: Bine, atunci îţi voi spune Zâna de zahăr. *(aparte)* Oare am ajuns în Paradis? Îmi dai voie să gust puţin din rochiţa ta?

VATA DE ZAHĂR: Te rog, pofteşte, serveşte-te!

TURTA DULCE: *(acră)* Ai grijă să nu ţi se lipească de haine. Ori de faţă.

VATA DE ZAHĂR: *(turtei, printre dinţi)* Invidioaso!

TURTA DULCE: *(Anei)* Poate-ţi ies şi carii!

VATA DE ZAHĂR: Încetează!

TURTA DULCE: De ce? Vreau să avertizez copilul asupra pericolelor care îl pândesc.

VATA DE ZAHĂR: *(schimbând brusc tonul)* Oricum nu-l poţi avertiza asupra tuturor pericolelor!

TURTA DULCE: *(arţăgoasă)* Nu cred că avem ce face cu o fetiţă cu dinţii cariaţi!

VATA DE ZAHĂR: *(Anei)* Hai să plecăm de aici, că se îngroaşă glumiţa.

ANA: Unde?

VATA DE ZAHĂR: Cât mai departe de clevetitoarea asta urâcioasă.

Vata de zahăr o ia de mână pe Ana şi ies în grabă.

TURTA DULCE: *(strigând)* Ai grijă să nu mănânci prea mult din rochiţa ei, că rămâi fără dinţi!

ANA: Sunt de lapte.

Scena 9

Morcovul, Spanacul, Căpşuna,
Mărul, Roşiile apoi Bunicul

Scena se deschide cu legumele care se reunesc în grădina din spatele casei. Morcovul, Spanacul şi Căpşuna intră agitaţi pe poartă, în timp ce Mărul şi Roşiile „ies" din afiş, apropiindu-se curioşi de noii veniţi.

MĂRUL: *(ironic)* Oooo! Aşa de repede?! *(Roşiilor, doct)* Nu v-am spus eu că se întorc cu frunza goală?

ROŞIILE: Nu! Nu ne-ai spus!

MĂRUL: Pe Ana unde aţi lăsat-o?

SPANACUL: *(preocupat)* În Împărăţia Dulciurilor! *(Căpşunei şi Morcovului)* Urmaţi-mă!

MĂRUL: Frumos. Aţi fi ajutat-o mai mult dacă rămâneaţi aici.

Roşiile încep să râdă.

SPANACUL: Ha! Ia să fii fost tu în locul nostru, Mărule! Nu cred că-ţi mai dădea creanga să vorbeşti aşa. Situaţia e disperată! Fetiţa n-a vrut să fie ajutată! Ba ne-a mai scos şi limba şi ne-a spus cuvinte de ocară...

CĂPŞUNA: Biata de ea... *(Roşiilor, le face semnul de tăiere a beregatei)* A ajuns pe mâna dulciurilor!

MORCOVUL: Urcă tu primul, Spănăcel. Ai frunzele mai mari decât ale mele.

SPANACUL: *(bodogănind)* Bineînţeles, întotdeauna eu ajung în linia întâi. Frunză de tun!

MORCOVUL: Aşa, aşa, uşurel!

Spanacul, Morcovul şi Căpşuna se urcă pe burlanul casei, către fereastra deschisă pe care ieşise, la început, Ana.

ROŞIILE: Ce faceţi acum?

CĂPŞUNA: Îi dăm cu frunzele pe la nas.

MĂRUL: Cui?

CĂPŞUNA: Bunicului, fireşte.

MĂRUL: Fireşte. Pot să întreb şi de ce?

SPANACUL: Poţi!

CĂPŞUNA: *(explicativ, legumelor nedumerite)* Ca să strănute. Odată trezit va vedea că Ana lipseşte şi va pleca în căutarea ei.

MĂRUL: În sfârşit, o idee bună!

Mărul se uită la Roşii, care-i iau vorba din gură.

ROŞIILE: Ştiai tu, desigur!

Roşiile încep să râdă. Între timp, Spanacul şi Căpşuna intră pe fereastră. Mărul şi Roşiile îi urmează. La scurtă vreme se aude un strănut sonor.

BUNICUL: *(off)* Hapciu! Ce s-a întâmplat?!

ACTUL II

Scena 1

Bunicul, Mărul, Spanacul, Morcovul, Căpşuna, Roşiile

Scena se deschide cu Bunicul care se trezeşte din somn. Legumele şi fructele încearcă să-l redirecţioneze pe bătrân, dar acesta le tratează ca pe nişte simple bucăţi de hârtie.

SPANACUL: Pe aici, Bunicule! După frunzele noastre!

Bunicul îi ia pe toţi de mână şi se îndreaptă în direcţia indicată de aceştia, fără să scoată niciun cuvânt. Cu toţii sunt mulţumiţi, crezând că s-au făcut înţeleşi. Dezamăgirea va fi însă cruntă când Bunicul îi va arunca în coşul pentru hârtii din încăpere.

BUNICUL: Tii! Ce de hârtii în camera asta... Îţi intră-n ochi, ţi se lipesc de faţă. Cum or fi ajuns desenele astea aici? Or fi ale Anuţei...*(clatină necăjit din cap)* Câtă dezordine!

SPANACUL: *(afectat)* Ce face? Ne aruncă la gunoi?

CĂPŞUNA: Pentru el nu suntem decât nişte bucăţi dintr-un afiş.

BUNICUL: Aşa! Acolo să staţi!

SPANACUL: Aaaa! *(plângând)* Niciodată nu voi fi apreciat la adevărata mea valoare! Niciodată!

MORCOVUL: Uşurel, Spănăcel, uşurel!

MĂRUL: *(privind în urma Bunicului)* Eu v-am spus că n-o să ne audă!

ROŞIILE: Nu ne-ai spus! Nu ne-ai spus!

Bunicul se culcă la loc, se întoarce pe partea cealaltă. Legumele ies din coşul de gunoi.

CĂPŞUNICA: Acum ce facem? Eu propun să ne întoarcem la Ana!

SPANACUL: Urmaţi-mă!

Iese prin partea dreaptă a scenei.

MĂRUL: Căpşunico, ce vrea să facă?

Căpşuna dă nedumerită din umeri.

SPANACUL: Am să-i arăt eu ce poate face un spanac adevărat!

MORCOVUL: Lăsaţi-l, uşurel!

Morcovul, Căpşuna, Roşiile şi Mărul se îmbulzesc în urma Spanacului.

Scena 2

Ana, Vata de zahăr, apoi Gogoaşa uriaşă

Ana şi Vata de zahăr se află acum pe o alee. La o oarecare distanţă vedem un lac pe care pluteşte o bărcuţă din cauciuc, turtită ca o gogoaşă. Dar, pentru că Ana se află încă în Împărăţia Dulciurilor, nimic nu este ceea ce pare a fi.

ANA: Este adevărat ce spunea despre carii?

VATA DE ZAHĂR: Ei, vorbe... Minciunele!

ANA: *(privind nedumerită în jur)* Unde?

VATA DE ZAHĂR: Turtiţa e cea mai mare mincinoasă din Împărăţia Dulciurilor.

ANA: *(edificată în privinţa minciunelelor)* Aha.

VATA DE ZAHĂR: Cât e ziulica de lungă nu face altceva decât să vorbească. Şi vorbeşte, vorbeşte, vorbeşte... până te ameţeşte.

ANA: Am observat. S-a certat cu toată lumea.

VATA DE ZAHĂR: E geloasă! *(aranjându-şi rochiţa)* Mai ales pe dulciurile frumuşele.

ANA: De ce?

VATA DE ZAHĂR: Nu e evident? *(îi scapă vocea)* Pentru că ea e urâtă! *(apoi din nou mieros)* Urâţică... Arată ca o piatră de pavaj oarecare, în timp ce eu, de exemplu, sunt neasemuit de frumoasă.

ANA: Într-adevăr, eşti... Dar şi ea e gustoasă, să ştii.

VATA DE ZAHĂR: Şi ce dacă? E urâtă! *(corectându-se)* Urâţică. Dacă n-ar avea guriţa atât de mare şi n-ar da din ea mereu, niciun copil n-ar băga-o în seamă.

ANA: Ba da. Atunci când o prăjitură e gustoasă nu te mai uiţi cum arată. O mănânci şi gata.

VATA DE ZAHĂR: Foarte bine. Dacă te-ai decis să-i ţii partea, n-ai decât să te duci după ea.

ANA: Stai! Nu te supăra. Nu vreau să rămân din nou singură.

Din mijlocul lacului se aude un strigăt.

GOGOAŞA URIAŞĂ: *(lent)* Hei, voi de colo! Daţi-mi o mână de ajutor!

ANA: Cine a strigat?

VATA DE ZAHĂR: *(deloc încântată)* Gogoaşa uriaşă.

ANA: Cine?!

VATA DE ZAHĂR: Ai uitat unde te afli? Aici vei întâlni dulciuri la tot pasul.

GOGOAŞA URIAŞĂ: Vă rooog. *(cască)* Nu pot să mă întorc pe partea cealaltă.

VATA DE ZAHĂR: *(ironică)* Nu poţi? Sau nu vrei?

Ana şi Vata de zahăr se apropie de Gogoaşa uriaşă.

ANA: Ce mare eşti!

VATA DE ZAHĂR: Mda, e o mare leneşă.

GOGOAŞA URIAŞĂ: Spuneţi-mi cum vreţi, numai ajutaţi-mă să mă întorc. Vă implor!

VATA DE ZAHĂR: Bine, fie, hai mai aproape de mal.

ANA: Vrei să ne băgăm mâinile în ulei încins?

GOGOAŞA URIAŞĂ: În ulei? *(îi e lene şi să râdă)* Ha, ha! Uf, ce-am obosit!

ANA: De ce râde?

VATA DE ZAHĂR: Pe la noi gogoşile se prepară în sirop. Aşa că pune lăbuţa *(corectându-se)* ... mânuţa şi ajută-mă.

GOGOAŞA URIAŞĂ: Mă întoarceţi? *(cască)* Sau nu? Ca să ştiu. Uf!

Cele două se apropie de Gogoaşa uriaşă şi o întorc cu mare dificultate. Vata de zahăr se murdăreşte cu sirop.

GOGOAŞA URIAŞĂ: Aşa, încă puţin. E bine. Foarte bine. Uf, ce-am obosit!

VATA DE ZAHĂR: *(observă că s-a pătat)* Aaaa! Vai de mine! M-am murdărit, m-am pătat cu sirop!

ANA: Unde?

VATA DE ZAHĂR: Aici!

Vata de zahăr indică exasperată o pată minusculă de pe rochia ei.

ANA: Nu se vede.

VATA DE ZAHĂR: Vai de mine! Ce mă fac? *(plângând în hohote)* Voi ajunge bătaia de joc a întregii Împărăţii. Până şi Turtiţa dulce se va considera mai arătoasă decât mine.

Vata de zahăr se îndepărtează plângând.

GOGOAŞA URIAŞĂ: *(compătimitoare)* Cât de prostuţă poate fi. Sărmăluţa. Uf! Sărăcuţa!

ANA: De ce spui asta?

GOGOAŞA URIAŞĂ: N-o preocupă decât cum arată sau cum e îmbrăcată. Ori, până şi un copil de grădiniţă ştie că aşa ceva nu contează.

ANA: Şi eu am încercat să-i explic că dulciurile trebuie să fie înainte de toate foarte gustoase. Pe noi, copiii, asta ne interesează cel mai mult.

GOGOAŞA URIAŞĂ: Aşa e! Important e numai ce bagi în gură. Ăsta este, de fapt, sensul vieţii.

ANA: *(uşor jenată)* Eu n-am vrut să spun asta...

GOGOAŞA URIAŞĂ: *(cască)* Ei lasă, că am spus-o eu pentru tine. Uf! Toţi copiii sunt prăjiţi, topiţi după dulciuri. *(sălii)* Unii ar fi capabili să mănânce prăjituri şi bomboane toată viaţa. *(Anei)* N-am dreptate?

ANA: *(încurcată, se simte cu musca pe căciulă)* Păi...

GOGOAŞA URIAŞĂ: *(aparte)* Uf, ce-am mai vorbit. Sunt grozavă!

ANA: Tataie spunea că noi nu trăim ca să mâncăm, ci mâncăm ca să trăim.

GOGOAŞA URIAŞĂ: Parcă n-ai şti că asta spun toţi *„adulcii"*. *(corectându-se)* Adulţii. Dar hai să nu mai vorbim atât. *(confidenţial, Anei)* Nu-mi face bine. Obosesc. Uf! Mai bine gustă şi de la mine o bucăţică.

ANA: Mie îmi plac gogoşile cu zahăr.

GOGOAŞA URIAŞĂ: Bine. Uite acolo! Pe malul lacului.

ANA: Nisip?! Bine, dar te murdăresc! A, e zahăr! Uitasem unde mă aflu...

Ana presară peste gogoaşă puţin „nisip", apoi rupe o bucăţică ce va creşte imediat la loc.

GOGOAŞA URIAŞĂ: Ei, care e verdictul?

ANA: Bună... Bună...

GOGOAŞA URIAŞĂ: Numai atât ai de spus? Bună?

ANA: Adevărul e că m-am cam săturat de dulciuri. Aş vrea să mănânc şi altceva... Cred că ar fi mai bine să-l caut pe Domnul de Ciocolată şi să plec acasă. Poate tataie a descoperit că lipsesc şi e îngrijorat.

GOGOAŞA URIAŞĂ: Desigur. Toţi vreţi doar ciocolată. N-ai decât să mănânci până are să-ţi stea în gât. Uite-l acolo pe Ciocolată! Vorbeşte cu Îngheţata pe băţ. Te las. Pa! *(în timp ce se îndepărtează)* Uf, am spus-o şi p'asta!

Gogoaşa Uriaşă se îndepărtează lent, „înotând" pe lacul de sirop.

Scena 3

Ana, Domnul de Ciocolată, Îngheţata pe băţ

ANA: Domnule de Ciocolată! Domnule de Ciocolată!

Ana continuă să-l strige până când ajunge lângă el. Între timp, Îngheţata şi Ciocolată au un foarte scurt schimb de replici.

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: Ea e?

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Da. O cheamă Ana. Cum ţi se pare?

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: Hm... Cam subţire.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: S-o fi văzut când a venit. Beţigaş curat!

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: *(conspirativ)* Crezi că e gata?

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Mai are cel puţin o staţie. Tortul de frişcă.

ANA: *(agitată)* Domnule de Ciocolată, ce bine-mi pare că v-am găsit!

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Bună Ana! Ce ai, de ce eşti aşa de agitată? Nu ţi-au plăcut dulciurile?

ANA: Ba da, dar nu mi-a fost deloc uşor. *(accentuând)* Singură... Dezorientată...

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: *(răstit)* Şi sătulă! Sau te pomeneşti că nu te-ai săturat? Poate vrei şi puţină îngheţată. E de vanilie!

ANA: *(uşor jenată)* Mă tem că... nu...

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: *(ironică)* Serios? Vai, dar mă voi topi de supărare!

ANA: Nu mai pot.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Tocmai tu spui asta, Ana? Tu care te lăudai că n-ai să te saturi niciodată de dulciuri?

ANA: Se pare că avea dreptate tataie când spunea că am să mă plictisesc de ele.

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: *(ciupind-o)* Eu zic că e gata.

ANA: Au! Gata, pentru ce?

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Pentru... întâlnirea cu Tortul Diplomat. *(Îngheţatei, în şoaptă)* Abţine-te!

ANA: Degeaba. Nu mai pot să mănânc dulciuri. Altceva nu mai aveţi de mâncare pe aici? Cartofi, morcovi, varză?...

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: Aaaa! Varză, în Împărăţia Dulciurilor? Cum poţi să compari un domn diplomat şi respectabil, cu nişte... cu nişte legume oarecare?!

ANA: *(sec)* Bine, atunci eu plec acasă. Mi s-a făcut foame. La revedere!

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: *(intrând în panică)* Pleacă!! Ce ne facem?!

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Ana, stai puţin! Nu se cuvine să pleci aşa. Nu e politicos. Fă un mic efort şi rămâi până la sfârşit. Gustă din toate dulciurile! Aşa procedează un copil cuminte.

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: Consideră că eşti la o onomastică. Acolo e obligatoriu să rămâi până la sfârşit, să cânţi „Mulţi ani trăiască!" şi să mănânci o feliuţă de tort. *(îi scapă vocea)* Numai mitocanii pleacă cu tortul la pachet!

Domnul de Ciocolată o înghionteşte pe Îngheţata pe băţ, după care i se adresează din nou Anei.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Nu crezi că avem dreptate?

ANA: Bine... Mănânc şi o felie de tort, dar atât. Pe urmă plec, că nu mai pot. Îmi e greaţă!

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: Ce maniere!

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Ca să ajungi la el, ia-o pe acolo, prin Pădurea de Fondante...

ANA: *(strâmbându-se)* Iar bomboane... Of!

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: Pe noi te rog să ne scuzi acum. Fugim să-i anunţăm şi pe ceilalţi că pleci. Cred că vor să-şi ia rămas bun.

Domnul de Ciocolată şi Îngheţata pe băţ se depărtează, chicotind şi înghiontindu-se.

Scena 4

Ana, Clătita cu dulceaţă

Ana se apropie de copiii din sală. Acum e mult mai grăsuţă şi se mişcă agale.

ANA: *(sălii, bombănind)* Fondante! Tort de frişcă! Auzi, colo! *(pufneşte dispreţuitoare)* Un bun pretext ca să mă lase din nou singură. De ce nu vor să înţeleagă că nu mai pot? Nu mai pot să mănânc şi pace! Nu mai pot nici să merg. Obosesc atât de repede... Uf! *(privindu-se)* Parcă m-am şi îngrăşat puţin. *(sălii)* Nu credeţi? Da, ştiu, arăt ca un butoiaş.

Clătita apare împingându-şi nepreţuitul borcan cu dulceaţă, care e instalat pe rotile. Clătita cu dulceaţă e o băbuţă cu voce stridentă şi-o sumedenie de ticuri nervoase.

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: *(strident)* În loc să trăncăneşti aşa, vrute şi nevrute, mai bine m-ai unge cu dulceaţă. *(dând din cap) Ceaţă! Ceaţă!*

ANA: Cu dulceaţă?

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: Da, cu dulceaţă. *Aţă! Aţă!* Unt de arahide n-avem! Suntem săraci! Uite, din borcanul ăsta. Ai şi-o lingură de care să te agăţi...

Ana se apropie de borcan şi apucă lingura. Clătita n-o scapă din ochi pe Ana, ca nu cumva să-i fure lingura.

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: *(clănţănind din proteză)* Ai mare grijă de ea, că alta n-am! *Am! Am!*

ANA: Dumneavoastră ce sunteţi? O clătită, cumva?

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: Ce-ai vrea să fiu? O friptură?!

ANA: N-ar fi rău. Dar n-aveţi voi aşa ceva pe aici.

Ana ia lingura cu dulceaţă şi începe s-o întindă pe clătită.

ANA: *(Clătitei)* E bine?

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: *(privind-o chiorâş pe fetiţă)* Merge. Merge. Ei, acum, sunt gata! Gustă!

ANA: Vă rog să nu vă supăraţi pe mine, dar nu mai pot.

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: Nu mai poţi? *(îi smulge lingura şi-o pune pe borcan)* Ia dă-o încoa', până n-o uiţi la tine! *Tine! Tine!*

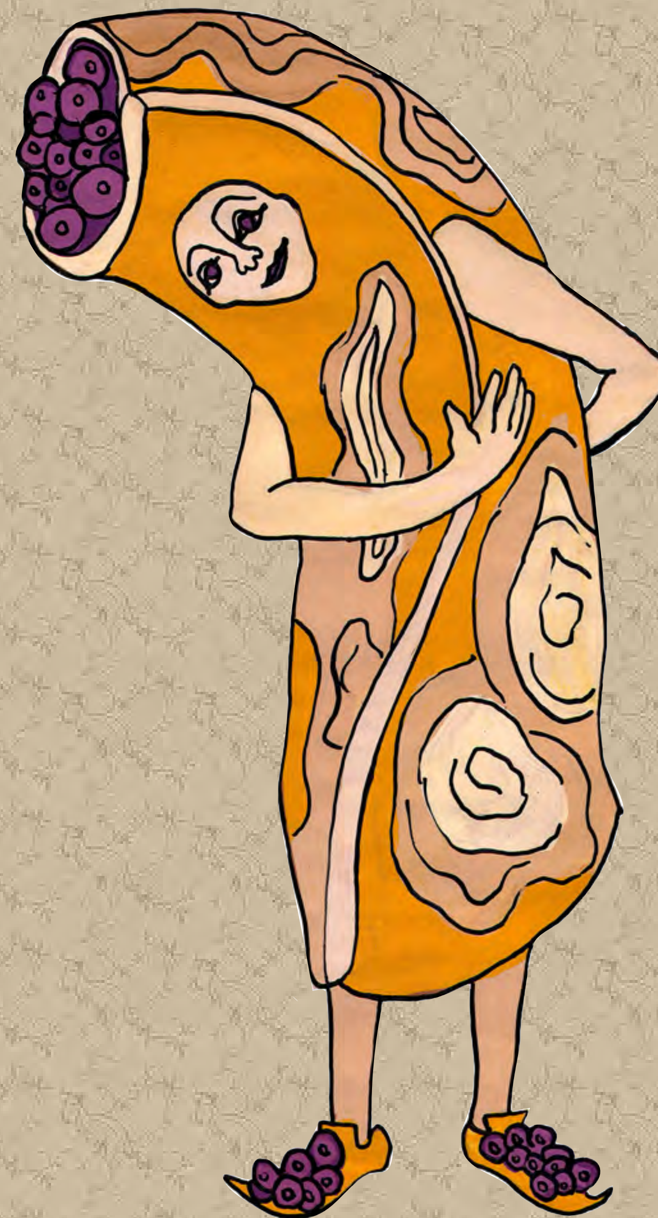
ANA: Am promis că mănânc o feliuţă de tort, dar atât. Domnul de Ciocolată mi-a spus că numai aşa pot pleca acasă.

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: Aha! Iar şi-a băgat nasul lung, maroniu, şi antipatic, maestrul Ciocolată. *Lată, lată!* Bine că mi-ai spus! Obraznicul! Aşadar, dulceaţa mea nu e suficient de bună pentru a fi degustată, nu?! Lasă că-i aranjez eu pe toţi! Sabotorii!! *(ameninţătoare, sălii)* Data viitoare, când mai apare vreun mucos pe aici, îi voi ieşi în întâmpinare. Da, da! Chiar aşa voi face! *Ace! Ace!* N-am să mă mai las dată la o parte de toţi greţoşii!

ANA: Dar nu vă dă nimeni la o parte. Doar eu sunt vinovată. Nu mai pot mânca.

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: Lasă, nu-i nevoie să-i scuzi. De fiecare dată când aduc câte un copil aici, procedează la fel.

ANA: Şi au fost mulţi?



CLĂTITIA: Cirezi! Pardon, grămezi. Grămezi întregi de copii neascultători! Habar n-am de unde-i culege, dar îi aduce. Şi când ajung la mine, toţi sunt sătui. Sunt ghiftuiţi. Sunt... Sunt...

ANA: Neascultători?...

CLĂTITĂ: Crezi că un copil cuminte s-ar lăsa ademenit de un străin cu o bucată de ciocolată? *Lată! Lată!* Ha! *(apoi aparte, sălii)* Care pe deasupra nici nu e prea grozavă. Grozavă!

ANA: *(îngrijorată)* Ştiţi cumva, din pură întâmplare, pe unde pleacă? *(explicativ)* Copiii?...

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: Nu ştiu şi nici nu mă interesează! Nu mă interesează decât că din dulceaţa mea nu gustă nimeni, nici măcar o linguriţă. *(verifică din priviri dacă nu i-a dispărut lingura)* Asta e lipsă de respect faţă de persoanele mai în vârstă! Nimeni nu mă respectă! Niciodată nu i-am auzit lăudându-mi aroma. Ce mai, nişte măgari! *(confidenţial, Anei)* Dulceaţa e de afine, ştiai?

ANA: *(speriată)* Nu...

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: *(strigându-i Anei în ureche)* De unde să ştii, dacă nu guşti? *Muşti! Muşti!*

Ana bate în retragere.

ANA: Oricum, ce contează dacă te laudă sau nu cineva?

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: Ce contează?! Aprecierile, laudele celor din jur, sunt singurele care contează. Contează!

ANA: Eu aş spune că sunt ultimele „care contează”. Mai ales dacă ştii că le meriţi.

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: *(întrerupând-o)* Mai bine n-ai mai comenta atât şi ai gusta din dulceaţa mea grozavă.

ANA: *(bate din picior, nervoasă)* Nu mai pot! Nu mai vreau! Mi-e greaţă!

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: De cine? De mine?! Obrăznicătură! Ia treci tu încoace, să-ţi lungesc urechile.

ANA: Nici nu mă gândesc.

Clătita cu dulceaţă fuge după Ana, vrând s-o urecheze. Fetiţa se caţără pe borcanul cu dulceaţă.

ANA: Aaaa!

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: Vai de mine! A căzut în borcanul cu dulceaţă! *Aţă! Aţă!* Ce mă fac? Ajutor!

Clătita cu dulceaţă fuge disperată din scenă.

Scena 5

Ana, apoi Mărul, Roşiile, Morcovul, Căpşuna, Mărul

Ana, rămasă singură în scenă, iese din borcan. E atât de murdară de dulceaţă încât aduce din ce în ce mai mult cu o prăjitură.

ANA: *(privind în jur)* Bine că am scăpat de ea. Cotoroanţa. Uf, ce m-am săturat! Ce-aş mai pleca acasă. Dar cum să mă întorc aşa, toată murdară de dulceaţă? *(privindu-se)* Nu m-ar mai recunoaşte nimeni. În ce încurcătură am intrat!

Supărată, Ana dă cu piciorul într-o pietricică. Pentru că i se pare destul de ciudată, o ridică şi o studiază.

ANA: Hm... O bomboană fondantă. Cred că pe aici trebuie s-o iau spre Tortul Diplomat!

Ana se afundă deznădăjduită în Pădurea de Fondante. Iese prin partea stângă a scenei.

CĂPŞUNA: *(Spanacului)* Tot nu vrei să ne spui ce idee ţi-a venit? Cum s-o ajutăm pe Ana?

ROŞIILE: Cum? Cum?

MORCOVUL: Spune-ne, Spănăcel, te rugămmmm!

COR: Te rugăm!

SPANACUL: Ei bine! M-am gândit să-i dăm cu frunzele pe la nas!

COR: *(decepţionaţi)* Şi ei? De ce?!

SPANACUL: *(doct)* Pentru că doarme, evident. Iar noi trebuie să o trezim!

Celelalte legume încep să râdă, apoi îl privesc serioase, uşor speriate de aerul lui solemn.

MORCOVUL: *(timid, încearcă să nu-l bulverseze)* Şi noi dormim... acum?

SPANACUL: *(uşor agasat)* Nici vorbă, noi facem parte din visul ei. La fel cum fac parte şi Ciocolată şi acoliţii lui greţoşi, bandiţii din Împărăţia Dulciurilor.

COR: Aha...

ROŞIILE: Cam complicat!

Când Spanacul se întoarce cu spatele, ceilalţi îşi dau coate, îşi fac semne că Spanacul e dus.

MĂRUL: Mai bine aţi fi trezit-o pe ea de la bun început! Mă scuteaţi de atâta alergătură fără rost!

SPANACUL: Scuzaţi-mă, dar altă idee genială nu mi-a venit încă. Promit însă să mă mai gândesc. Asta e singura chestie rezonabilă care mi-a venit până acum.

ROŞIILE: Când... ţi-a venit?

SPANACUL: Când l-am trezit pe bunic. M-am gândit, hei, dacă el doarme, de ce n-ar dormi şi Ana?

COR: Corect!

MĂRUL: Şi atunci cum se face că Ana v-a văzut, dar bunicul nu? Ei?

ROŞIILE: Ei, ei?

SPANACUL: Simplu. Noi facem parte din visul ei, nu şi din al lui.

COR: Aaaaaa!

CĂPŞUNA: Are dreptate, Spănăcel!

MĂRUL: Şi cum propui să intervenim?

SPANACUL: O trezim. Şi atunci scapă de toate... grijile.

CĂPŞUNA: Eu propun să şi intervenim la o adică, în lupta cu dulciurile, dacă iese cu bumbăceală. Pardon, cu frunzăreală!

COR: Urrra!

SPANACUL: *(patetic, Mărului)* Cel puţin aşa le vom demonstra tuturor că nu suntem nişte simple hârtii fără rost!

MORCOVUL: Uşurel, Spănăcel! Ştii doar că toate au un rost pe lume. *(copiilor, din sală)* Copii, aţi văzut cumva încotro a luat-o Ana?

Copiii le arată pe unde au ieşit Ana şi Bunicul.

MĂRUL: Ştiam eu!

SPANACUL: *(pătruns)* Urmaţi-mă!

Roşiile încep să râdă.

MORCOVUL: Tomatelor, vă rog! Uşurel şi în linişte! Încolonarea!

Ies cu toţii în mare grabă.

Scena 6

Cozonacul, Bomboana lunguiaţă,
Turta dulce şi Vata de zahăr, apoi Ana

La scurt timp, în scenă îşi fac apariţia dulciurile. Sunt foarte gălăgioase.

TURTA DULCE: Eu una nu mai am răbdare!

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Vorbeşti de parcă ai fi avut vreodată.

COZONACUL: Nici eu nu mai am. Dacă nu se va transforma niciodată într-o prăjitură? Ultima dată parcă n-a durat atât...

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Numai Ciocolată e de vină pentru asta. Mai nou ne aduce aici toţi sfrijiţii!

VATA DE ZAHĂR: Când am văzut-o pe Ana, era destul de plinuţă.

COZONACUL: Perfect! Atunci hai s-o expediem la târgul de prăjituri.

TURTA DULCE: Cofetărie se numeşte! De câte ori te-am rugat să nu mai foloseşti cuvântul târg? Nu suntem geambaşi, ci mici întreprinzători.

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Iar vă grăbiţi. Exact ca data trecută!

COZONACUL: Când?

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Atunci când le-aţi trimis prea repede „produsul" şi l-au respins.

COZONACUL: Zău? Nu-mi amintesc. De ce l-au respins?

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Nu era suficient de copt!

VATA DE ZAHĂR: Pe una dintre surioarele mele au picat atunci sorţii... Ea a fost obligată să plece în locul copilului. Tremuram ca varga de teamă să nu mă aleagă pe mine. Mă şi vedeam vândută pe un singur bănuţ şi mâncată de un mucos oarecare. Dispărută pentru eternitate!

Între timp, a apărut şi Ana printre ei, dar n-o recunoaşte nimeni. E mânjită din cap până în picioare cu dulceaţă.

ANA: Şi ce dacă? Oricum nu te-ai fi terminat niciodată.

COZONACUL: Tu cine eşti?

VATA DE ZAHĂR: O prăjiturică cu dulceaţă. Nu vedeţi ce urâţică e?

TURTA DULCE: *(Anei, suspicioasă)* Nu ştii că odată plecaţi din Împărăţia Dulciurilor ne pierdem puterile magice şi ne transformăm în nişte prăjituri obişnuite?

VATA DE ZAHĂR: Ba da, ba da! Devenim muritoare. Adică HAP şi s-a zis cu noi!

TURTA DULCE: *(către Vata de zahăr)* Nu pe tine te-am întrebat!

COZONACUL: Liniştiţi-vă! Se îngraşă ea şi-o expediem cât ai zice cocă.

ANA: Despre cine vorbiţi?

VATA DE ZAHĂR: *(explicativ)* Despre Ana, fireşte. *(văzând-o pe Ana cum face ochii mari, insistă cu explicaţiile)* Obrăznicătura aia mică!

ANA: *(paralizată de frică)* Bine. Dar ea nu e o prăjitură...

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: *(o înghionteşte prieteneşte)* Nu încă.

TURTA DULCE: Eşti foarte dezorientată *(nu-şi dă seama cu ce fel de prăjitură are de-a face)*... Negreso.

ANA: Nu sunt o Negresă. Sunt o prăjitură cu dulceaţă... de afine.

VATA DE ZAHĂR: Ce v-am spus?

TURTA DULCE: *(suspicioasă)* Ca să vezi.

COZONACUL: Eu zic că Ana a crescut suficient. A devenit pufoasă...

VATA DE ZAHĂR: Mai are nevoie doar de-o umplutură.

TURTA DULCE: De exemplu, dulceaţă. *(urmărind reacţiile Anei)* De afine!

VATA DE ZAHĂR: După care o împachetăm, frumos, cu fundiţă...

TURTA DULCE: Şi-o trimitem la...

COR: Cofetărie!

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Ca să fie degustată.

Încep cu toţii să râdă.

ANA: *(de-abia stăpânindu-şi lacrimile)* Bine, dar nu vă e milă de ea?

TURTA DULCE: De ce-ar trebui să ne fie? Doar e un copil... neascultător.

COZONACUL: *(Anei)* Nu-ţi mai face dragă atâtea procese de conştiinţă. Gândeşte-te că nu şi-a ascultat părinţii. Greşesc, cumva?

ANA: Ajutor! *(iese alergând)* Tataieeee, ajută-mă! Mamiiii, tatiiii!

Scena 7

Aceiaşi, Domnul de Ciocolată,
Îngheţata pe băţ, apoi Clătita cu dulceaţă

COZONACUL: Hm... Ce-o fi apucat-o?

Domnul de Ciocolată îşi face apariţia în grabă.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Salutare, gustoşilor!

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: *(îl îmbrăţişează)* Ciocolată!

TURTA DULCE: În sfârşit, ai apărut.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: *(Turtiţei)* Sărut mânuşiţele, pufoaso!

Turtiţa îi întoarce spatele. Apoi i se adresează Vatei de zahăr, care-i face semn cu o batistă.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Dulcineea!

VATA DE ZAHĂR: Te pup!

COZONACUL: Unde e Ana, Ciocolată? Lasă amabilităţile!

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Doamnelor dulciuri, domnule Cozonac, daţi-mi voie să vă felicit. Aţi reuşit să faceţi o treabă *(accentuează)* de milioane, într-un timp record. Am verificat-o împreună cu Îngheţata pe băţ şi credem că e gata pentru împachetat.

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: *(mormăie, uşor nemulţumită)* Bine, nu e chiar gata, dar ne grăbim, n-avem ce face...

Cu toţii aplaudă încântaţi.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Anei i-am promis c-o trimit acasă, fireşte.

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: Fireşte!

COR: Fireşte!

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Dar am uitat să-i spun cum.

Încep cu toţii să râdă în hohote.

COZONACUL: La pachet!

TURTA DULCE: Unde e acum?

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: Am trimis-o la Tortul Diplomat.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Să mănânce o feliuţă. De adio!

VATA DE ZAHĂR: Atunci hai la tortuleţ. Ce mai aşteptăm?

COZONACUL: Să mergem!

Clătita cu dulceaţă apare în fugă, e disperată.

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: Staţi! Staţi, aşteptaţi-mă! *Mă, mă, mă!*

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Nu vă întoarceţi! E cotoroanţa aceea nesuferită: Clătita cu dulceaţă.

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: Opriţi-vă! S-a întâmplat o nenorocire. S-a înecat fetiţa. *Iţa! Iţa!*

Se opresc cu toţii din marş şi o privesc oripilaţi.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Ana? Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Doar adineauri am întâlnit-o. Vă jur!

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: *(printre suspine)* A alunecat în borcanul cu dulceaţă! *Ceaţă! Ceaţă!*

TURTA DULCE: Groaznic!

COZONACUL: Îţi dai seama ce-ai făcut?

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: Eu n-am făcut nimic. *Mic! Mic!*

TURTA DULCE: Tocmai asta e! De ce n-ai făcut ceva? *(imitând-o) De ce? De ce?*

VATA DE ZAHĂR: *(tremurând)* Acum pe cine mai trimitem la cofetărie?

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: Eu propun s-o trimitem pe ea în locul Anei. Aşa mi se pare cel mai corect. Greşeşti, plăteşti!

TURTA DULCE: *(Clătitei)* Apropo de dulceaţă... Nu era de afine, cumva?

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: *(dezorientată)* Ba da... Da, da, da!

COR: Ea era!

VATA DE ZAHĂR: *(explicativ, Clătitei)* Adineauri a trecut pe aici o prăjiturică umplută cu dulceaţă de afine. Era cam ciudăţică.

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: Nu putea ieşi de una singură din borcan. I-ar fi fost imposibil!

COZONACUL: N-aş băga coca-n cuptor pentru asta.

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: După mine! Şi fiţi cu băgare de seamă.

COR: La ce?

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: *(doct)* La cine! La fetiţă, normal. Poate o vedeţi pe undeva. Să mergem la Tortul Diplomat.

Dulciurile ies încolonate, privind în toate direcţiile.

Scena 8

Ana, Tortul Diplomat, apoi Cozonacul, Bomboana lunguiaţă, Turta dulce, Vata de zahăr, Domnul de Ciocolată, Îngheţata pe băţ şi Clătita cu dulceaţă

Ana intră din nou în scenă, e foarte abătută. În spatele ei, în penumbră, se ascunde un tort imens din frişcă.

ANA: Unde să mai fug acum? Unde să mă mai ascund?! *(plângând)* Vreau acasă, la mama şi la tataie. De ce nu i-am ascultat? De ce am plecat cu Domnul de Ciocolată?

TORTUL DIPLOMAT: Nu de ce, ci pentru ce anume ai plecat îţi voi spune chiar eu. Pentru o amărâtă de ciocolată.

ANA: Dumneavoastră cine sunteţi?

Tortul Diplomat iese la lumină.

TORTUL DIPLOMAT: *(râzând tunător)* Ha, ha, ha! Ai uitat pe cine căutai?

ANA: *(cu voce tremurândă)* Tortul Diplomat, cumva?

TORTUL DIPLOMAT: *(se apropie de ea)* De frişcă.

ANA: Mă gândeam eu. *(aparte)* Numai diplomat nu păreţi a fi...

Ana încearcă să fugă, dar Tortul Diplomat îi taie calea.

TORTUL DIPLOMAT: Te grăbeşti? Nu vrei să guşti puţină frişcă? Aşa, de la revedere?

ANA: Nu vreau să mă împachetaţi! Nu vreau la cofetărie!

TORTUL DIPLOMAT: Bine, bine! Îi aşteptăm şi pe ceilalţi. Oricum n-aveam de gând să mă spetesc de unul singur cu munca. Dar până atunci, lasă-mă să te privesc. Mda. Văd că te-ai transformat într-o prăjitură de toată frumuseţea.

ANA: *(ştergându-se de dulceaţă)* Nu sunt o prăjitură! Sunt o fetiţă! Aşa că n-am ce căuta la cofetărie.

TORTUL DIPLOMAT: N-ai intrat în niciuna până acum? Nu te cred!

ANA: Am intrat, dar nu în calitate de prăjitură, ci de client!

TORTUL DIPLOMAT: Eh, acum va fi invers.

ANA: Invers?

TORTUL DIPLOMAT: Da. Vei ajunge într-adevăr, la cofetărie, dar nu „în calitate" de client, ci de produs. O simplă marfă de consum. Comestibilă. Înţelegi?

ANA: Comestibilă?... Adică, bună de mâncat?

TORTUL DIPLOMAT: Normal! Tu ce făceai atunci când îţi cumpărai o prăjitură: o mâncai sau o puneai în vitrină?

ANA: Nu se poate întâmpla aşa ceva! Eu sunt o fetiţă, nu o prăjitură!

TORTUL DIPLOMAT: Neascultătoare. *(explicativ, sălii)* Noi nu ne ocupăm decât de asemenea specimene.

ANA: Nu mai sunt... neascultătoare.

TORTUL DIPLOMAT: Nu? Atunci cum de-ai ajuns aici?

ANA: Domnul de Ciocolată m-a adus.

TORTUL DIPLOMAT: Ce noutate.

ANA: Şi tot el mi-a promis că mă va duce înapoi acasă.

TORTUL DIPLOMAT: Ce clişeu. *(Anei)* Ei bine, micuţo, află că te-a minţit. *(sălii)* Aviz amatorilor! Nu trebuia să ai încredere într-un străin. Părinţii tăi nu ţi-au spus asta?

ANA: *(plângând)* Ba da.

TORTUL DIPLOMAT: Eh, ce bine ar fi fost dacă i-ai fi şi ascultat... Acum e prea târziu. Ha, ha, ha!

Ana începe să plângă. Apar şi celelalte dulciuri, care o înconjoară.

ANA: Îmi pare atât de rău. Am greşit, iertaţi-mă!

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: Fiţi atenţi să nu vă scape. *Ape! Ape!*

VATA DE ZAHĂR: Împachetaţi-o!

ANA: Nu, nu iertaţi-mă! N-am să mai fac de acum înainte. Promit!

ÎNGHEŢATA PE BĂŢ: Mucles!

ANA: *(către Ciocolată)* Domnule de Ciocolată, ajută-mă! Mi-ai promis că am să plec acasă!

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: Ei bine, te-am minţit...

ANA: Nu se poate...

TURTA DULCE: Ba se poate!

COZONACUL: Vezi dacă n-ai fost cuminte?

TURTA DULCE: Aşa-ţi trebuie! Na, sâc!

BOMBOANA LUNGUIAŢĂ: Ţine-ţi-o bine de picioare!

DOMNUL DE CIOCOLATĂ: La cofetărie cu ea!

CLĂTITA CU DULCEAŢĂ: *Da, da, da!*

COR: La cofetărie cu ea!!

ANA: Ajutor! Să mă ajute cineva!

Tocmai când dulciurile o târăsc pe Ana spre arlechin, din sală îşi fac apariţia în mare grabă Morcovul, Spanacul, Mărul, Căpşuna şi Roşiile, care aleargă înnebunite spre scenă.

MĂRUL: Nu-ţi fie teamă Ana! Veniiiiiim!

ROŞIILE: *(imitându-i pe ceilalţi)* Venim! Venim!

ANA: Ajutor!

SPANACUL: Trezeşte-te! Treze....

Căpşuna îl plesneşte pe Spanac.

MORCOVUL: Uşurel, Spănăcel! O trezim, dar uşurel!

CĂPŞUNA: *(eventual, sălii)* Nu vă temeţi copii! Ana visează!

MĂRUL: *(indicându-l pe Spanac)* Cel puţin aşa crede el.

Fructele şi legumele ies din scenă în urma Anei.

Scena 9

Ana, Bunicul, Morcovul, Mărul, Căpşuna, Roşiile şi Spanacul

Scena se întunecă. Bunicul se trezeşte, aude strigătele fetiţei.

BUNICUL: Ana? Oare ea să fie, oare ea ţipă aşa, nepoţica mea?

Copiii din sală îi arată Bunicului că Ana e pe scenă şi pare să dea din mâini şi din picioare. Cum e întuneric, nu se prea distinge ce se petrece acolo. Legumele şi fructele se chinuie s-o aducă înapoi şi să o trezească în fel şi chip - o scutură, îi dau cu frunzele pe la nas, în timp ce se înghiontesc cu dulciurile.

SPANACUL: *(Mărului, şoptit)* Dă-ţi crengile la o parte! Nu văd nimic!

ANA: Ajutor! Mami! Tati! Tata-moşu'!

BUNICUL: Acuş vin, Anuţă! Vine tataie!

Când scena se luminează din nou se vede cum Bunicul se apleacă asupra Anei, care e întinsă în pătuţul ei de acasă. Aşternutul e făcut ghem, semn că fetiţa se agitase mult în timpul somnului.

BUNICUL: Dumnezeule! Ai visat urât! Vai, ce-ai transpirat!

ANA: Ajutor!

BUNICUL: *(o ia în braţe)* Linişteşte-te! Ai visat urât... Linişteşte-te! A fost doar un vis.

ANA: *(buimacă)* Am visat? Nu cred. Acum ştiu ce se întâmplă cu copiii neascultători - cei care pleacă cu Domnul de Ciocolată. Se transformă în dulciuri şi sunt vânduţi la cofetărie!

BUNICUL: Nu mai spune.

ANA: Şi de acolo îi poate cumpăra oricine, dacă are bani.

BUNICUL: Nu cred că vreau să aud continuarea...

ANA: Vorbesc serios, tataie...

BUNICUL: *(îi pune un deget pe buze)* Nu s-a întâmplat aşa ceva decât în visul tău urât.

ANA: Chiar crezi că am visat?

BUNICUL: Da! În realitate copiii răpiţi nu sunt lăsaţi să ajungă acasă. Sunt bătuţi, sunt puşi să cerşească ori să fure. Cam asta se întâmplă... Tata-moşu' n-a vrut să-ţi povestească, ca să nu visezi urât. Dar văd că până la urmă tot ai făcut-o.

ANA: Mă voi ţine de promisiune, tataie.

BUNICUL: Sper.

ANA: N-am să iau niciodată ciocolată de la străini!

BUNICUL: Aşa să faci! Eu şi părinţii tăi te iubim foarte mult şi n-am vrea să ţi se întâmple nimic rău.

ANA: Şi încă ceva. În legătură cu rămăşagul... Cred că n-am să mai mănânc dulciuri o vreme.

BUNICUL: *(râzând)* Aşş. Poţi mânca, dar cu măsură!

ANA: Da, am înţeles, trebuie să existe o măsură-n toate, chiar şi atunci când vine vorba de dulciuri. Şi de mâine, promit să mănânc şi fructe şi legume. Chiar şi spanac!

La auzul ultimei replici, legumele şi fructele sar în sus de bucurie.

ANA: Ai auzit ceva?

BUNICUL: Nu.

ANA: Hm... Mi s-a părut că aud nişte voci cunoscute.

Cortina

Citiţi şi alte cărţi din colecţia cărţilor pentru copii a Editurii LiterNet:

Alina Andrei, Iuliana Vîlsan - **Prea frumoasa poveste a d-lui Măgar**

Valentina Carmen Dincă, Iuliana Vîlsan - **Lumea lui Ciupicilă - Mofturici**

Cătălina Miciu, Iuliana Vîlsan - **Uşu, măgăruşul buclucaş**

Valentina Mihart, Iuliana Vîlsan - **Aventurile lui Noruleţ, măgăruşul călător**

Sînziana Popescu - Andilandi - **Călătoria lui Vlad în Celălalt Tărâm**

Sînziana Popescu - **Teatru pentru prichindei: mari, mici şi mititei**

Eliane Roussel - **Două poveşti cu Papuşi / Deux histoires de Papouch's**

Eliane Roussel - **Le conte de l'oiseau bleu et du chat noir**

Eliane Roussel - **Povestea Păsării Albastre şi a Motanului Negru**

Eliane Roussel - **Zmeul din Lună / A Holdsárkány**

Eliane Roussel - **Zmeul din Lună / Der Monddrache**

Eliane Roussel - **Zmeul din Lună / El Dragón de la Luna**

Eliane Roussel - **Zmeul din Lună / Le Zméou de la Lune**

Nicole Sima, Iuliana Vîlsan - **Povestea măgăruşului**

Mediana Stan, Mircea Drăgoi - **Cucurigu-Piticot**

Dana Stănescu - **Motanul Suki şi floarea**

Eduard Ţone, Iuliana Vîlsan - **Aventurile măgarului Alfred**

Lucia Verona, Gabriela Vrânceanu Firea, Radu Preda, Olga Delia Mateescu, Cristina Grecu - **Carte de poveşti**

Lista completă a volumelor din colecţia pentru copii se află la http://editura.liternet.ro/catalog/toate/0/2/Carti-pentru-copii.html.
Lista completă a volumelor publicate de Editura LiterNet se află la http://editura.liternet.ro/catalog.

Citiţi şi alte cărţi din colecţia de teatru a Editurii LiterNet:

George Banu - **Livada de vişini, teatrul nostru: jurnal de spectator**
Petre Barbu - **Tatăl nostru care eşti în supermarket**
Igor Bauersima - **norway.today** (traducere de Victor Scoradeţ)
Georg Büchner - **Woyzeck** (traducere de Mihaela Sîrbu)
Lia Bugnar - **Femeia din manuscris** / **Omul de zăpadă**
Ştefan Caraman - **Morţi şi vii** / **Santiago el campeon**
Gianina Cărbunariu - **poimâine alaltăieri**
Gianina Cărbunariu - **Stop the Tempo!**
Anton Pavlovici Cehov - **Livada de vişini** (traducere de Alexa Visarion) / **Pescăruşul** (traducere de Maria Dinescu şi Andrei Şerban)
Teodor Corban - **Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte**
Brian Dykstra - **Strangerhorse** (traducere de Gabriela Monica Rusu şi Mircea Sorin Rusu)
Árpád Göncz - **Gratiile** (traducere de Anamaria Pop)
Thomas Jonigk - **Făptaşii** (traducere de Victor Scoradeţ)
Cristian Juncu - **Ciupercutze**
Franz Xaver Kroetz - **3 piese cu femei** (traducere de Victor Scoradeţ)
Dea Loher - **Legăturile Klarei** (traducere de Victor Scoradeţ)
Rodica Mandache - **Povestea Elisabetei Rizea**
Péter Nádas - **Înmormântarea** (traducere de Anamaria Pop)
Alina Nelega - **Amalia respiră adânc** / Decalogul după Hess
Tatiana Niculescu Bran - **Brâncuşi contra S.U.A.**
Ioan Peter, Mihai Ignat, Alina Nelega, Peca Ştefan - **4atru piese**
Tudor Popescu - **4 comedii**

Roland Schimmelpfennig - **Noapte arabă** (traducere de Victor Scoradeţ)

Géza Szõcs - **Busurmanii din Crîngul de Jos** (traducere de Anamaria Pop)

Lucian Dan Teodorovici - **Audienţă 0**

Katalin Thuróczy - **Cina zeilor** (traducere de Anamaria Pop)

Radu Ţuculescu - **Ce dracu se întîmplă cu trenul ăsta?**

Andreea Vălean - **Eu când vreau să fluier, fluier**

András Visky - **Julieta** (traducere de Paul Drumaru)

Matei Vişniec - **Despre sexul femeii - câmp de luptă în războiul din Bosnia** / **Istoria comunismului povestită pentru bolnavii mintal** / **Paparazzi sau Cronica unui răsărit de soare avortat**

Antoaneta Zaharia - **Jocul**

Lista completă a volumelor din colecţia de teatru se află la http://editura.liternet.ro/catalog/toate/0/10/Teatru.html.

Lista completă a volumelor publicate de Editura LiterNet se află la http://editura.liternet.ro/catalog.